

PROLOOG

22 oktober 2012

6.20 uur

In het Peace-district in noordwestelijk Alberta, waar de Red Willow en de Wapiti samenstromen, kolkt en bruist het donkergroene water rond omgevallen bomen en grijze zandeilandjes met witte kiezelstranden.

De hellingen zijn dichtbegroeid met zwarte sparren en espen, en de jonge scheuten staan in scherpe hoeken op rivieroeveren en klippen, waar de tengere takjes zich oprichten naar de zon voordat de zwaartekracht ze buigt tot ze knappen.

Het dode hout hoopt zich op langs de oever en vormt nesten van gespleten stammen en versplinterde takken, waar het snelstromende water omheen en doorheen kolkt, en het afval wordt meegesleurd in het eindeloze ritme van bloeiend en stervend leven, van verrotting en wedergeboorte en dood.

Ik zie geen enkel teken van menselijke bewoning, geen door mensen achtergelaten afval of andere vervuiling en geen enkel bouwwerk, en ik stel me een enorme catastrofe voor van zeventig miljoen jaar geleden, waarbij een hele kudde migrerende pachyrhinosaurussen omkwam tijdens een overstroming en honderden dieren verdronken toen ze in paniek de rivier overstaken.

De enorme karkassen werden aangevreten door vleeseters, rotten weg en vielen uit elkaar. Na verloop van tijd werden de botten door aardverschuivingen en waterstromen meegesleurd en gingen op in gletsjerafzettingen en aardlagen die bijna niet te onderscheiden waren van het graniet en losse stenen.

De beelden die over mijn computerscherm trokken hadden

van een ongerepte wildernis kunnen zijn die onberoerd was gebleven sinds het Krijt, op een duidelijk feit na: het videodocument was gemaakt door iemand die een opnameapparaat vasthield terwijl hij over ondiep water scheerde en met een gevaarlijke snelheid om zandbanken, half boven het water uitstekende rotsblokken en boomstammen heen schoot.

Er waren geen herkenbare details van de romp of het interieur van de jetboot of van de bestuurder of passagiers te zien, alleen de metalen reling op het achterdek en een gestalte, zwart in de gloed van de zon, een scherp afgetekende, diepe schaduw tegen het heldere, ruisende water en een strakblauwe hemel.

I

Ik kijk op mijn grote titanium horloge met rubberbandje en breng mijn hand naar mijn koffie – zwart zonder zoetstof – als ik verre voetstappen hoor in de gang van het kogelvormige gebouw aan de oostgrens van de campus van het Massachusetts Institute of Technology. Het is nog niet licht geworden op deze vierde maandag van oktober.

Zes verdiepingen onder mijn kantoor boven in het gebouw is het spitsverkeer in dit deel van Cambridge vóór zonsopgang al goed op gang gekomen, ongeacht het seizoen of het weer. De koplampen glijden als heldere insectenogen over de kade, de Charles kabbelt donker voort en aan de andere kant van de Harvard Bridge vormt de stad Boston een glinsterende barrière die het aardse domein van bedrijven en onderwijs scheidt van de havens en baaien die overgaan in de zee.

Het is nog te vroeg voor het personeel, tenzij het een van de lijkschouwers is, maar ik kan geen goede reden bedenken waarom Toby of Sherry of wie er ook dienst heeft op deze verdieping zou komen.

Om eerlijk te zijn heb ik geen idee wie er vanaf middernacht was ingeroosterd, en ik probeer me te herinneren welke auto's er op de parkeerplaats stonden toen ik een uur of wat eerder arriveerde. De gebruikelijke witte SUV's en busjes en een van onze vrachtwagens voor forensisch onderzoek, herinner ik me vaag. Ik heb er niet echt op gelet wat er verder nog stond omdat ik bezig was met mijn iPhone, met alarmpjes en berichten die me attendeerden op telefonische vergaderingen en afspraken en een getuigenis die ik vandaag voor de rechtbank moet afleggen. Door dat multitasken let ik niet meer op mijn omgeving, denk ik ongeduldig.

Ik zou meer oog moeten hebben voor wat er om me heen gebeurt, vermaan ik mezelf, maar het is eigenlijk te gek dat ik me moet afvragen wie er dienst heeft. Het is belachelijk. Met enige frustratie denk ik aan Pete Marino, het hoofd van mijn onderzoeksteam, die blijkbaar geen zin meer heeft om de elektronische agenda bij te houden. Hoe moeilijk is het om namen van de ene datum naar de andere te slepen zodat ik kan zien wie er wanneer moet werken? Hij houdt het rooster al een tijdje niet meer bij en is tegenwoordig erg op zichzelf. Misschien moet ik hem eens te eten vragen, iets koken wat hij lekker vindt en informeren hoe het met hem gaat. De gedachte alleen al is een aanslag op mijn geduld, waarvan ik op het moment niet veel lijk te hebben.

Een of ander geestelijk gestoord individu, of misschien is verdorven wel het juiste woord.

Ik spits mijn oren, maar hoor niemand meer rondlopen terwijl ik het internet afzoek, websites aanklik en steeds weer over dezelfde details nadenk, terwijl ik tegelijkertijd besef hoe verslagen ik me voel en hoe boos ik daarvan word.

Je hebt deze keer eens gekregen wat je wilde.

Er is eigenlijk niets smerigs of afgrijselijks meer wat ik niet al gezien heb of waar ik me niet tegen kan wapenen, maar gisteravond overviel het me toch op een rustige zondag thuis met mijn man Benton, met een muziekje op en de MacBook open op het aanrecht voor het geval er iets gebeurde wat ik meteen moest weten. Ik was in een relaxte stemming bezig een van zijn favoriete gerechten klaar te maken, *risotto con spinaci come lo fanno a Sondrio*, en stond te wachten tot het water kookte, onder het genot van een Geheimrat J Riesling die herinneringen opriep aan onze recente reis naar Wenen en de schrijnende reden daarvoor.

Ik verloor me in gedachten aan mensen van wie ik hield terwijl ik een heerlijk maal klaarmaakte en een soepele wijn dronk toen precies om 6.30 uur Eastern Standard Time de e-mail met de bijgevoegde video arriveerde.

Ik herkende de afzender niet: BLiDedwood@stealthmail.com.

Er stond geen bericht bij, alleen een onderwerp in vette Eurostille-hoofdletters: TER ATTENTIE VAN HOOFDLIJKSCHOUWER KAY SCARPETTA.

De eerste keer begreep ik niets van de video, een achttien seconden durend filmpje zonder geluid van een tochtje per jetboot in een deel van de wereld dat ik niet herkende, waarin geknipt en geplakt was. De clip leek onschuldig en zei me niets toen ik hem voor het eerst zag. Ik was er zeker van dat iemand hem bij vergissing naar me gemaild had, tot de opname opeens ophield en plaats maakte voor een jpeg-bestand met een beeld dat duidelijk bedoeld was om te choqueren.

Ik stuur nog een zoekmachine cyberspace in, maar vind niets nuttigs over de pachyrhinosaurus, een plantenetende dinosaurus met een dikke snuit, een gehoornde beenplaat en een afgeplatte knobbel op zijn neus die waarschijnlijk gebruikt werd om al beukend en stekend andere dieren tot overgave te dwingen. Een uniek, vreemd uitziend beest dat wel iets had van een twee ton zware neushoorn op korte poten en met een grotesk, benig masker voor, denk ik als ik kijk naar een tekening van het dier. Een reptiel met een kop waarvan niemand meteen gecharmeerd zou zijn, behalve Emma Shubert, en nu is de achtenveertigjarige paleontoloog een oor kwijt, of ze is dood, of allebei.

De anonieme e-mail was rechtstreeks naar het CFC gestuurd, het Cambridge Forensic Center waarvan ik het hoofd ben, en ik kan alleen aannemen dat dat gebeurd is met de bedoeling mij uit te dagen en te intimideren. Ik stel me een jetboot voor die duizenden kilometers ten noordwesten van hier, in wat wel een vergeten deel van de wereld lijkt, over een rivier scheert. Ik bestudeer de onderbelichte, spookachtige gedaante die op het achterdek zit, mogelijk op een bankje, recht tegenover degene die aan het filmen was.

Wie ben je?

Dan verdwijnen de beelden van de steile rotshelling, waarvan ik nu weet dat die zich langs de Wapiti River bevindt en dat daar een fossielbed met dinosaurussen is, en verschijnt er een jpeg die gewelddadig en wreed is.